

**Fjortonde söndagen efter Trefaldighet, Predikan av Solveig Högberg,
2020-09-13, i S:t Peters kyrka**

Enheten i Kristus

Amos 9:11-15

1 Kor 1:10-13

Joh 17:18-23

Inledning

En stekhet sommardag var två män ute och cyklade på en tandemcykel. Under cykelfärden kom de fram till en brant backe som de verkligen fick kämpa för att komma uppför.

När de väl hade kommit upp på backkrönet, steg de av cykeln för att vila, de torkade svetten ur pannan och så sa den mannen som suttit främst på cykeln:
- ”Vilken backe, om jag inte tagit i så hårt, så hade vi aldrig kommit upp”.

Mannen som satt bakerst på cykeln tillade:

- ”Ja, och om jag inte hade bromsat så hade vi åkt ned igen”.

För mig är den här enkla berättelsen ur vardagslivet ett strålande exempel på att det som ser ut som en enhet, när man är på väg mot samma mål, kanske inte alltid är det. När man sitter där på varsin sadel och är helt koncentrerad på vad man själv gör så är det inte alla gånger så lätt att se att man inte alltid samarbetar på det bästa sättet för att nå målet, även om var och en är helt övertygad om att man gör det som är nödvändigt i den uppkomna situationen.

Idag handlar det om enhet men inte vilken enhet som helst utan enheten i Kristus.

Att vara ett betyder nu inte att vi alla ska bli lika eller att vi ska göra samma sak, men det betyder i alla fall att vi ska samarbeta och vara på väg åt samma håll.

Att vara ett kan faktiskt betyda att vi slipper bli lika.

En familj är en, men alla syskon är inte lika.

Ett land är ett, men alla innevånarna är inte lika.

Jesus talar vid andra tillfällen om att vi är lemmar i samma kropp, eller grenar på samma träd. Men det finns för den skull knappas någon likhet mellan tummen och ögat.

Eller har du någonsin sett två grenar som är helt lika varandra?

Jesus påpekar väldigt tydligt att alla delar behövs just för att de är olika och för att de har olika uppgifter, för att det ska bli en fungerande helhet, helt enkelt.

Det är alltså inte likheten i utseende eller uppgift som gör oss till ett.

Istället ligger enheten och samhörigheten i om vi har valt att följa Jesus och leva tillsammans med honom.

Men däri ligger också bristerna och behovet av helande. Allt är inte fullkomligt eller färdigt, ännu.

Sista kvällen innan Jesus fördes bort, greps och dödades kände han stort behov av att uttrycka vad som varit målet med hela hans livsgärning.

Hans uppgift hade varit att samla Guds spridda och vilsna barn. Han hade kommit för att återföre oss med Gud, med varandra och med oss själva.

Han hade kommit för att vi skulle återupptäcka var vi hör hemma.

Han hade kommit för att hela det som blivit trasigt, den skada som innebar söndring, avund, konkurrens och partibildning och till och med främlingskap för Gud.

Vi kan känna igen detta ifrån den berättelse vi läste från Amos bok. Där beskrivs profetiskt Guds folks och mänsklighetens enhet som Guds vilja och löfte. Något som ännu inte var, något som hade stora brister, men som skulle komma.

Men dessvärre blev inte Jesu jordeliv och undervisning någon Quick fix som löste de problem som varit, för all framtid, det blev inte omedelbart något som helade det brustna i ett nu.

Vi läste i Episteltexten om hur medlemmarna i församlingen i Korinth, ganska snart efter Jesu död, inte kunde hålla samman. Till de många bekymren i denna församling hörde oenighet, partisplittring, uppdelning i olika grupperingar. Mot allt detta vände sig Paulus och rakt på sak ställde han sina frågor: "Har Kristus blivit delad?" "Vem var det som korsfästes?" "I vems namn blev ni döpta?"

Det är som om Paulus vill säga till dem: "men skärp er nu, kommer ni inte ihåg hur Jesus ville hela det som var trasigt, hur han tog itu med det som söndrade, för att vi skulle kunna leva enade i honom."

"Ni måste hålla sams med varandra. Ni måste lära er att visa varandra hänsyn och hitta ett sätt att leva tillsammans."

Jag tycker mig känna igen mycket av detta idag också, även om vi kanske sätter andra ord på det.

Några säger "Visst tror jag på Jesus och vill följa honom, men jag vill göra det på mitt vis, jag vill bestämma vilka konsekvenser det får."

Andra säger att de har svårt att tro eftersom de som bekänner sig som kristna är så oeniga och tillsynes splittrade. Vi behöver höra Paulus röst "Men skärp er nu, kom ihåg vad centrum är och vem som är i centrum."

Enhet är inte att bli lik alla andra. Enhet är att själv bli hel och tillåta varandra att vara den man är, att älska olikheterna eftersom vi tillsammans är helheten.

Enhet är inte heller att sitta i samma kyrka eller att tillhöra samma församling eller samfund. Enhet är att vara en del i Kristi kropp, att låta honom vara huvudet och så fullgöra uppdraget; att vara en liten del i det stora sammanhanget, att fullfölja de impulser som kommer från huvudet.

Jesus bad ju ”Jag ber att de alla ska vara ett, och att, liksom du Fader, är ett i mig och jag i dig, också de ska vara i oss.”

Enhet handlar alltså om vår relation till Gud och Jesus.

Men vad kan det då konkret innebära att vara ett med Jesus?

Det något väldigt personligt.

Ingela Agaard (svensk journalist och programledare i TV, död 2008) sa i en av sina sista intervjuer ungefär så här ”Att tala om Gud och ha en relation till honom är inte särskilt problematiskt, det vill de flesta människor. Men att tala om Jesus och ha en relation till honom är svårare, då blir det personligt.”

Det handlar om att ha Jesus som föredöme och leva i en obruten relation till honom. Eller med andra ord: att vara en efterföljare.

Det betyder att hans liv, hans ord och hans tankar ska vara vårt rättesnöre.

När du och jag kallar oss efterföljare så sätter vi fokus på vår bekännelse så att det blir klart och tydligt vad vi ytterst vill vara och vem vi vill tillhöra.

När vi är efterföljare handlar det om tillhörighet till Jesus, inte till den ena eller andra kyrkan eller trosinriktningen.

Vi är hans. Vi vill gå i hans fotspår. Vi vill göra sällskap med honom, kosta vad det kosta vill!

Efterföljelse kräver ett ställningstagande som ytterst gäller personen Jesus. Så var det för hans samtid och så är det för oss.

I dagens text beskrivs detta, i en översättning, med orden: ”att ha samma hjärta och samma själ som Jesus”, eller ”att bli ett med varandra i själ och hjärta”.

Vad har då Jesus för syfte med detta, varför är det så viktigt och varför är han så besviken när det inte fungerar?

Jesus säger att på samma sätt som han har ett uppdrag i världen så ger han sina efterföljare ett uppdrag.

Uppdraget handlar om att efterföljarna, du och jag, genom våra liv ska visa på att Gud har sänt Jesus till världen och att han älskar alla, på samma sätt som Gud

älskar honom, sin son.

Genom våra liv och livssätt får vi inte bara följa Jesus vi får också peka på honom för dem som vi lever nära.

Jesus säger att om vi är trovärdiga så ska ”världen”, alltså andra, kunna tro att Gud har sänt honom, att han levtt och dött för alla.

Höga förväntningar på oss? Ja visst, men om relationen till Jesus är viktig för oss, då vill vi väl att andra också ska få uppleva detsamma.

Jag tror att vi kan våga tro att det är Gud som har placerat oss precis där vi är och att vi där har en uppgift. Där kan han använda oss, just därför att det är där vi tillbringar majoriteten av våra timmar.

Vi behöver inte söka oss någon annanstans eller leta någon annan uppgift.

Enhet handlar om att själv bli hel och tillåta varandra att vara den man är, att älska olikheterna för att tillsammans vara helheten.

Gud vill samla och förena oss, han vill bygga upp och hjälpa oss att fortsätta bygga upp ett liv där Jesus får vara centrum.

Till det helande som vi behöver, eftersom vi fortfarande lever i en trasig värld, som färgar av sig på oss, hör att vi får hjälp att leva helt närvarande i nuet, istället för att drömma oss bort till en annan situation eller en annan möjlighet där vi tänker oss att det skulle vara möjligt att göra något stort för Gud. Vår möjlighet är här och nu.

Det är inte kört för oss även om det ibland kan vara så att vi upplever att samtidigt som en kämpar på och trampar på i uppförsbacken, så är det någon annan som försöker bromsa sig ur det svåra.

Ingen av oss skulle väl erkänna att man är den som ställer sig på bromsen. Egentligen inte för att någon av oss är för feg för att erkänna, utan för att vi inte alltid är klara över vad konsekvenserna av våra goda intentioner blir.

Enligt Jesu ord så innebär inte helgelse eller att vara heliggjord, att vi tas ut ur världen, utan snarare att vi blir kvar och därigenom låter våra liv och vår gemenskap gestalta en annan verklighet mitt i denna värld. Det är att helas.

Nu sitter vi där, bildligt, på tandemcykel och ska ta oss upp för de backar vi möter i våra egna och i församlingens liv. Vi vet vägens riktning, men vi vet inte alltid riktigt vad vi ska få se när vi tagit oss över backkrönet.

Vi vet att det är ett, på många sätt, tufft arbete som ligger framför. Det är inte alltid lätt att vara människa och medmänniska. Ibland har vi olika meningar om hur arbetet ska utföras.

Enheten i Kristus innebär inte att inte få ha olika tankar, visioner och uppgifter. Enhet är att vara helad och heliggjord av Jesus och på bästa sätt sträva mot

samma mål

Det är att vara mitt i den process som vi brukar kalla helgelse och där vara omsluten av Guds nåd.

”Det kommer en tid” sa Amos, en tid då allt ska vara efter Guds plan och vilja. Men nu är vi på väg, lika men olika, tillsammans men samtidigt var för sig. Det gemensamma är att på vägen får vi vara ett i Kristus. Amen.